

[Socialministeren.]
 nernes Ret til Eftergivelse. Det blev nu ikke saa vanskeligt, for de forlod den ved tredje Behandling for at faa et Forlig i Stand med den konservative Regering, men det var altsaa deres Ønske, at Kommunerne til enhver Tid skulde have Ret til Eftergivelse af Fattigunderstøttelse og ikke skulde kunne nægte den, naar vedkommende i to Aar ikke har modtaget Fattighjælp. Det egentlige Venstre fandt imidlertid, at dette Standpunkt var for moderat igen — det Standpunkt, som nu er den socialdemokratiske Regerings —, idet C. Berg udtalte:

„Saa kommer jeg til Spørgsmaalet om Eftergivelsen, og der har det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds“ —

det var Hørup —

„gjort mig Sagen meget let. Jeg stemmer, som han, for Underændringsforslaget under Nr. 25, altsaa for 1 Aar“ —

i Stedet for 2 —

„og det er mig ganske ubegribeligt, at vi, naar vi give os til at forhandle om dette, i et lille Land, der er saa let at overse, og hvor det er saa let at iagttage de Bevægelser, som en saadan lille Bestemmelse fremkalder, staa tilbage og ere bange for at gøre et Skridt, som i lang Tid har været gældende Ret i Tyskland.“

Ved Afstemningen vedtoges Ændringsforslag Nr. 24, det, som jeg har skildret, og som blev fremsat af Flertallet.

Man ser altsaa, at jeg, gjort forskrækket ved den Maade, paa hvilken Oppositionen indtil videre er optraadt overfor de Forslag, der er fremsat af Socialministeriet, har fordybet mig i Historien for at finde den Form, som jeg vidste at Venstre, sine Traditioner tro, straks vilde acceptere. Og jeg har ikke været saa uforsigtig at gaa til det egentlige Venstre, C. Berg og Hørup, men jeg har nøjedes med at optage det Forslag, det moderate Venstre den Gang stillede som Ændringsforslag, for saa at kunne være aldeles sikker paa, at det straks vilde blive tiltraadt af det nuværende moderate Venstre. Det er Begrundelsen for, at Forslaget er formuleret, som Tilfældet er, og det vil jeg altsaa sige

som en Art Undskyldning overfor det konservative Folkeparti. Hvis jeg selv skulde have lavet Forslaget, vilde jeg maaske have taget noget større Hensyn til de rent formelle Indvendinger, som det konservative Folkepartis Ordfører gjorde gældende — ikke til Realiteten, men til Formaliteten —, men jeg vilde være sikker paa, at dette Forslag kunde gennemføres med Venstres fulde Tilslutning.

Bækgaard: Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) var inde paa nogle Betragtninger dels over Forhandlinger, som var ført i Sommersamlingen om dette Spørgsmaal, dels mere direkte over mine Udtalelser, idet han tillagde mig nogle Bemærkninger om, at der skulde en særlig festlig Anledning til at begrunde et saadant Forslag. Det ærede Medlem har ikke rigtig faaet fat i Pointen i mine Udtalelser. Jeg refererede nemlig de forskellige Begrundelser, der har været for at vedtage et saadant Lovforslag, og en af Begrundelserne var netop disse festlige Anledninger. Det refererede jeg, og Referatet havde jeg egentlig fra de radikale Medlemmer, altsaa det ærede Medlems Partifæller, som først har forelagt et saadant Forslag i 1905—06. De begrundede det netop paa den Maade. Kritikken og Forundringen falder derfor paa det ærede Medlems eget Parti.

Med Hensyn til dette, at det var de fattiges Stilling, man skulde tage Hensyn til, da fremhævede jeg jo netop, at der ikke var noget reelt, ikke noget positivt i Forslaget, som kunde komme de paagældende til gode. Ellers er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at det er det, vi skal have for Øje, ogsaa under en saadan Sags Behandling.

Den højtærede Socialminister gav i sin sidste Tale en Del flere Oplysninger, som forekom mig ret interessante; jeg er taknemmelig for, at vi faar Spørgsmaalet belyst saa meget som muligt. Hvad det første af mine Spørgsmaal angaar, oplyste den højtærede Minister nu, at der foreligger en Trykfejl. Det forandrer jo Sagen noget, men man maa ikke alene tage Hensyn til det enkelte Spørgsmaal, men ogsaa til Sagen i dens Helhed. Det almindelige er vel, at der baade er Tilgang og Afgang hvert Aar ogsaa paa dette Omraade, og det ses ikke